

[Socialministeren]

at vi er gået over til retsprincippet, og jeg mener bestemt, vi skal gå så langt, som vi overhovedet kan. Måske skal vi en dag gå så langt, at vi har en bistandsautomat stående og det rigtige kort er kodet ind med de rigtige oplysninger, og så har vi i øvrigt mennesker ansat til at rådgive og vejlede. Det vil jeg såmænd ikke afvise, men jeg kan berolige alle med, at jeg ikke har noget konkret forslag om det.

Økonomien er der blevet spurgt om. Det kan jeg godt forstå. Det er jo et væsentligt grundlag for hele denne aktivitet.

Det, jeg mener med den tredjedel, der står nævnt i indledningen – nu har jeg slået det efter, og det står måske ikke krystalklart; det beder jeg om undskyldning for, det er mig selv, der har formuleret det, så derfor kan jeg også roligt give undskyldningen – er, at i dag optager det sociale budget cirka en tredjedel af hele det offentlige budget. Jeg mener ikke, det er noget som helst mål at få det op på halvdelen. Det må jeg sige. Jeg mener ikke, at den sociale sektor nødvendigvis bliver bedre, eller at forholdene for folk i Danmark bliver bedre ved, at det er på det sociale budget, stigningerne sker.

Jeg så meget gerne – det tror jeg jeg har sagt tidligere – at der kunne overføres penge fra de sociale budgetter til undervisning, til arbejdsmarkedet, til boliger, kultur eventuelt, hvad der nu skulle til. Jeg mener også, at vi ikke behøver at overføre det; jeg mener selvfølgelig, at den samordning og den tværfaglighed, alle taler om – og som også nogen gør noget ved – skulle kunne ordne det. Jeg vil med den sætning bare sige, at jeg ikke mener, det ville være ønskeligt, at det sociale budget skulle op på at optage f.eks. halvdelen af de offentlige udgifter. For der er mange andre end de økonomiske omkostninger – det tror jeg ikke vi behøver at repetere for hinanden – vi bruger mange penge, og jeg skal bare som eksempel nævne anbringelserne af børn. Dermed mener jeg ikke, at familieplejerne nu skal have mindre eller sådan noget – det er slet ikke det ærinde, jeg er ude i – men der er utrolig mange menneskelige omkostninger i forbindelse med anvendelsen også af de mange penge.

Refusionerne har jeg været inde på. Der er ingen konkrete planer nu, men afgjort en vilje til at se på dels en samordning af de store refusionsområder, dels på spørgsmålet om, hvorvidt der er noget specielt, vi skal trække frem,

og navnlig om vi kan afgrænse dem, for det er vist dér, problemet ligger: det er svært at afgrænse, hvad der er forebyggelse, og hvad der er rådgivning og vejledning. Men tankegangen er jeg ganske enig i – det siger sig selv.

Det er muligt, der står for lidt konkret i redegørelsen om, hvad regeringen opfatter som de svageste. Det, jeg gerne har villet sige med det, der står, var følgende: vi har i debatten været så vant til at sige, at de svage er pensionisterne, efterlønsmodtagerne, de arbejdsløse, børnefamilierne, kontanthjælpsmodtagerne osv. Men det når vi bare ingen steder med – det flytter ingenting – for vi kan jo ikke give alle disse grupper massive forhøjelser. Vi forsøger i ny og næ at finde penge til pensionforhøjelser osv., og det kan nogle lide, andre kan ikke lide det, men det bliver jo ikke til så meget, at man kan sige: Nu har vi virkelig hjulpet denne gruppe op.

Grunden til, at vi bestilte fattigdomsundersøgelsen, var, at vi gerne ville have afklaret, hvem det er i disse grupper, der har det sværest. Fru Aase Olesen nævnte nogle specielle pensionister, og der kan da også nævnes specielle former. Det får vi nu beskrevet i fattigdomsundersøgelsen, så vi kan bruge det, når vi skal forbedre løsningen af arbejdsløshedsproblemet. Spørgsmålet er, hvornår det bliver et problem for mennesker at være arbejdsløs. Det er ikke et problem at være arbejdsløs, hvis man går i 3 uger og venter på at komme over i det næste job og ved, at der er et næste job. Nej, problemet opstår på et eller andet tidspunkt, når den fornemmelse kommer snigende ind, at der ingen er, der har brug for én. Så er det, arbejdsløshedsproblemet begynder at slå hårdt, og så er det, vi ser mennesker glide ned.

Derfor er mit budskab bare – det kunne måske have stået mere konkret – at vi må finde frem til de delgrupper inden for de større grupper, der har størst behov, og så prøve at løse deres problemer.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Ministeren var så venlig at slå fast, at der var en afgrundsdyb forskel på de synspunkter, hun repræsenterer, og de synspunkter, jeg repræsenterer. Jeg synes, det var meget venligt af ministeren at bemærke det – jeg var i hvert tilfælde meget tilfreds med det.